

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Antidotorum Evangelicorum D. Thomæ Stapletoni, S. Theol. Doctoris, & in Academica Louaniensi S. Script. Professoris Regij, Pars Altera - In Sacrosanctum Euangelium secundùm Ioannem

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

7. Qui sine peccato est vestru[m], primus in eam lapidem mittat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39480

Quod igitur Principes & Pharisei non crediderunt in Christum, & quod horum autoritate turbam credentem prægruare ipsi Pharisei voluerint, non est argumentum contra Præfectorem Ecclesiæ Christianæ autoritatem ad finem usque seculi permansuram; sed est documentum ruituræ Synagogæ, totiusque status eius, ut plenitudo Gentium intraret, Deique vinea aliis locetur agricolis. Scimus huiusmodi cauillationes Calvinianas, tametsi absurdissimas, plurimum palato placere, & quasi desertæ Ecclesiæ Catholicæ fundamentum firmum à plurimis auidissimè retineri. Quam ob causam in illis semel refutandis aliquam hinc operam ponere volui.

IN IOANNIS CAP. VIII.

7. *Qui sine peccato est vestrum, primus in eam lapidem mittat.*

MNES hodie hæreticorum & libri & ad populum conciones, cleri Catholici, maximèque Rom. Pontificum vitia & flagitia crepant. Quod ut alibi quavis data occasione impurus Calvinus facit, ita nec in hæc Christi verba temperare sibi potuit, quin eandem suam impetiginem proderet. *Notanda* (inquit) *cunctantia est qua hic exprimitur, ut quisque eorum honore alius antecederet, reatu suo citius tactum fuisse. Audientes quippe quod Christus dixerat: Qui sine peccato est vestrum, primus in eam lapidem mittat, unus post alium exhibant, incipiendo à senioribus. Atque utinam saltem in Scribis nostris, qui hodie suam operam ad Christum oppugnandum (id est, ad Calvinum, & alios eius farinae homines, horum temporum hæreticos refutandos) Papæ venditant (id est, Ecclesiæ Dei conferunt, quorum maxima pars Papam non vidit vnquam, nec aliquod ab eo beneficium vel accepit, vel expectauit) tantum esset recundia. Sed ad eò ipsos depuduit, ut flagitijs omnibus infames eo ipso gloriantur quod probrosis impune esse liceat. Hæc hoc loco Calvinus, non S. scripturarum interpretem, sed veteris comædiæ scurram agens. Eadem modestia in sua Institutione vsus, de toto ordine Ecclesiastico scribit. Nihil hodie prorupit, ut totus orbis vociferetur. Cæterum qui non in vnum hominem, sed in totum ordinem Ecclesiasticum nõ lapidem mit*

*In cõment.
in hunc lo-
cum.*

*Lib. 4. ca.
12. nu 22.*

mittit, sed tam ingentia saxa deuoluit, an ille sine peccato est? an ita castus & purus vt nullo incontinentiæ vitio tactus fuerit? Inspiciantur etiam adhuc hodie ciuitatis Nouiodunensis in Picardia scrinia & rerum gestarum monumenta. In illis adhuc hodie legitur, Ioannem hunc Caluinum Sodomix conuictum, ex Episcopi & Magistratus indulgentia solo stigmate in tergo notatum, illa vrbe excessisse, ac Geneuam profugisse. Nec eius familiæ honestissimi viri adhuc superstites impetrare haecenus potuerunt, vt huius facti memoria, quæ toti familiæ notam aliquam inurit, è ciuicis illis monumentis ac scriniis eraderetur. Sed & quum Geneuæ dominaretur Caluinus, (ad eò sanè vt aliquot annis vrbis claues penes illum essent,) Adonidem quoque suum eum habuisse, & occultis libidinibus operam dedisse, testatur pueri ex domo Caluini fuga, tota argentea Caluini suppellectile onusti, quem nec ex fuga retrahere, nec vllò modo inuestigare Caluinus voluit, vt in eius vita scribit Bolsecus. Vbi & alia huiusmodi commemorantur impuri huius & improbi nebulonis insignia stratagemata. Quæ vt apud illum Lector inquirat malo, quàm nostras chartas talium turpitudinum commemoracione scædare. De Theodoro Beza, qui Caluino successit, & in totum clerum Catholicum persæpe debacchatur, multos & magnos in eum lapides mittens, atque incontinentiæ redarguens, vnicum ipsius Bezæ de sua turpitudine præconium subiiciam. Est quippe in tanto Hæresiarcha affectatæ turpitudinis sempiternum testimonium. Sic suos amores decantauit.

*Bolsecus
de vita
Caluini.*

THEODORVS BEZA DE SVA IN
Candidam & Audebertum beneuolentia.

*Abest Candida, Beza quid moraris?
Audebertus abest, quid hic moraris?
Tenent Parisij tuos amores,
Habent Aurelij tuos lepores,
Et tu Vezelij manere pergis,
Procul Candidulæque, amoribusque,
Et leporibus, Audebertulôque?
Immo Vezelij procul valete,
Et vale pater, & valet fratres,
Namque Vezelij carere possum,
Et carere parente, & his & illis,
At non Candidula, Audebertulôque.*

h

Sed utrum rogo preferam duorum?
 Vtrum inuisere me decet priorem?
 An quenquam tibi, Candida, antepnam?
 An quenquam anteferam tibi, Audebertes?
 Quid si me in geminas secem ipse partes,
 Harum ut altera Candidam reuisat,
 Currat altera versus Audebertum?

At est Candida sic auara, neui,
 Vt totum cupiat tenere Bezam,
 Sic Beza est cupidus sui Audebertus,
 Beza ut gestiat integro potiri:
 Amplector quoque sic & hunc, & illam,
 Vt totus cupiam videre utrumque,
 Integrisque sui integer duobus.
 Preferre attamen alterum necesse est,
 O duram nimium necessitatem!

Sed postquam tamen alterum necesse est,
 Priores tibi deferro, Audeberte:

Quod si Candida forte conqueratur,
 Quid tum? bastolo tacebit uno.

Confess.
 fid. cap. 5.
 sect. 39.

Eleg. 3.
 & 4.

Martin
 Marpre-
 lat.

Quid hoc nefario homine aut impudentius aut impu-
 rius? Audet tamen & ille omnes qui cælibatum vouent, in-
 famis incontinentiæ arguere. Nullum (inquit) est tam horri-
 dum libidinis genus, quo non sese miris polluant, qui vero con-
 tinentia sese astrinxerunt. Hæc ille. Impurissimus nebulo suam
 scabiem aliis affricat, & ut alter Nero, neminem putat castè
 viuere, quum sit ipse libidinosissimus: quod præter infame
 carmen superius positum, aliis adhuc suis elegiis obsecen-
 mis de sua Publiâ & Candida toti orbi restatum voluit. Me-
 minisse debuit hicus iste & petulcus nequam huius Euâgelij
 documentum: *Qui vestrum sine peccato est, primus in eam li-
 pidem mittat.* Iam verò non vnus aut alterius Magistri, sed
 totius in Angliâ nunc Ministerij quanta sit turpitudine, quam
 fœda & procax incōtinentia, tamen conjugibus copulcent
 Ministri (quorum cōciones in veteris cleri & Curia Romanæ
 reprehensione ut plurimū totæ versantur) ex eorum ne-
 mero quidam edito libello euulgauit, & vernaculo sermone
 scribens, prælaturæ Anglicanæ maculatorem sese inscribit
 Maximam qui pe & turpissimas illi maculas inspergit, fœde-
 rum species ita enumerans, loca & personas ita designans,
 ut nihil esse illo Anticlero & conjugato Ministerio fœdus
 aut impurius demonstret: siue incōtinentiam, siue auaritiam
 & rap-

& rapinas, siue omne immanitatis genus spectes.

Sed nihil à veterum hæreticorum more atque vsu Caluinus & Beza faciunt, qui omnium impurissimi quum essent, Ecclesiæ semper Catholicæ Episcopis ac Presbyteris incontinentiã erimen impingere modis omnibus studuerunt. Apud Victorem Vticensem Episcopum in Vandalicæ persecutionis historia legimus, Vádalos illos Arianos correptis sanctimonialibus, & sacris omnibus in vnum congregatis virginibus, postquam eas cremantes grani suspendio atque ingentia pondera pedibus colligantes, laminas ferri ignitas dorso, ventri, mammillis, & lateribus apposuissent, inter tormẽta illis dixisse, Dicite quomodo Episcopi vestri vobis concumbunt, & Clerici vestri. Qua tamen quum fierent, nihil inuestigari potuit unde Christi Ecclesia macularetur. Hæc ibi Athanasius, maximus & potentissimus Arianorum Antagonista, inter cæteras calumnias quas illi grauissimas machinabantur Ariani, etiam hæc vna erat, mulierem à se muneribus corruptam, vt suam cum ipsa libidinem expleret: noctuque præterea inuitam compressisse. Sed ubi mulier coram Episcopis Arianis in iudicium vocatis hæc obijceret, Timotheus presbyter Alexandrinus qui astabat Athanasio (sic enim inter eos clam comuenerat) ita affatur mulierem: Egone te per vim compressi? Tum illa, An non tu, quæso, inquit? tempusque, & locum in quo compressa fuerat, ostendit. Sic ridicula calumniæque plena deprehensa accusatio est. Similibus calumniis multi sancti Episcopi à veritatis hostibus vexati sunt, Chrysostomus, Panisius, Brixius, vt in eorum vitis apud Surium videte est. Nec moderna desunt exempla, siue quæ Hugonotica rabies in Gallia patrauit, siue quæ Anglicana iam 30. & amplius annorum persecutio contra Catholicos machinata est, in memoriam reuocentur.

Hæreticorum veterum præterea ad Clericis Catholicis diffamandum.

De persecut. Vandal. lib. 2.

Sozomen. lib. 2. c. 24.

Caluini pusida calumnia in caput sui redudans.

Caluiniana theologia quod

lex gratia
adulteri
impunita-
tem dedit.

diuinis Christianos in conscientia obstringi, libertas Euan-
gelica paritur; si ideo sumus sub gratia, non sub lege, quia le-
gis rigori, quæ transgressores acerbè punit, obnoxij non su-
mus, sed sub gratia quæ nos à lege manumittit; si mandato-
rum Dei obseruatio (inter quæ est, *Non mæchaberis*) ad oble-
uandum impossibilis est; quæ omnia Calvinus & Calvinista
omnes constantissimè docent; ad quæ autem non astringi-
mur, quatum legum rigori obnoxij non sumus, quæ præ-
cepta seruare non possimus, eorum haud dubiè transgressus
pœnam non meretur: an nõ luce meridiana clarius est, Cal-
uinianam theologiam esse, quòd Christus legem gratiæ at-
tulerit, qua detur adulteris impunitas? Dicit quidem hoc lo-
co Calvinus, *Nos tenemus sic remitti à Christo hominibus præ-
cata, ut poliiticè tamen ordinè non subuertat, iudicia & præ-
legibus constitutas non aboleat.* Atqui impunitatem adulteri
hoc non adimit, quando adulteria occulta sunt, & poli-
magistratui incognita, qualia haud dubiè pleraque & multi-
ma ex parte sunt. Ergo ex ipsa Caluini confessione, contra
Deo & in occulta scortatione datur adulteris impunitas. Co-
rum igitur & perspicuum est, non Papalem sed Calvinianam
theologiam esse, quòd Christus legem gratiæ attulerit, qua
detur adulteris impunitas. Ita (vt dixit) quid Caluino in memo-
tem venerit vt tam foedam & infamem doctrinam Ecclesiæ
Catholicæ impingeret, quæ ex ipsius propriæ doctrinæ præ-
cipiis necessariò consequitur, nullum arbitror Calvinista
conuicere posse: nisi quòd iusto Dei iudicio cæcitate mentis
percutus, ea contra Christi sponsam expuerit, vnde facta
ipsius turpitudinem propalandi iustâ aliis occasionem dedit.

Calvinus
& Beza
circa scri-
ptura par-
tes dissen-
siunt.

Illud postremò in hoc Euangelio animaduersione dignum est, circa totius huius historiæ veritatem canonicam
duo præcipua Calvinistarum capita penitus dissentire. Cal-
uinus enim ita in hunc locum scribit, *Satis constat hanc
hanc olim Græcis fuisse ignotam. Itaq; nonnulli cõycium ali-
de assutam esse, Sed quia semper à Latinis Ecclesiis recepta fuit
& in plurimis vetustis Græcorum codicibus reperitur, & in
Apostolico spiritu indignum continet, non est cur eam in
nosrum accommodare recusemus.* Ab altera parte Beza
hunc modum. *Ad me quod attinet, non dissimulo mihi me
suspectum esse, quod veteres Græci vel reiecerunt vel igno-
runt. Deinde quòd narrat Iesum solum fuisse relictum cum
licere in templo, nescio quàm sit probabile: (Ex eadem præ-
postera suspitione totam Christi cum muliere Samaritana*

Joan. 4.

apud puteum disceptationem, vbi solus cum sola agebat, homo impius improbabilem quoque poterit asserere) & quod scribit Iesum digito scripsisse in terra, nouum mihi & insolens videtur, nec possum conijcere quomodo possit commodè explicari: (explicauit tamen ipse Calvinus satis commodè) tanta denique lectionis varietas facit vt de totius istius narrationis fide dubitem. Hæc illa bestia. Sed postrema coniectura quam adfert, multas alias Euangelicæ historiæ partes, quas duo aut tres Euangelistæ aliter atque aliter referunt, in dubium quoque vocabit: verbi gratia, rotum sermonem Domini, in monte, vt apud Matthæum videtur, vel in loco campestri, vt Lucas narrat, aliis quoque atque aliis verbis habitum. Item de Centurionis puero sanato, quem ad Christum accessisse Matthæus, non venisse, sed alios misisse Lucas narrat. Ipsam denique resurrectionis Dominicæ historiam quoad ipsum quo surrexit tempus, & varias primi dici apparitiones, in quibus varia videntur dicere Euangelistæ: & alias adhuc partes quàm plurimas, in quibus tanta varietas & apparens dissonantia est, vt S. Augustinus duos libros integros de consensu Euangelistarum scripserit, & alij multi Scriptores in Concordia Euangelica concinnanda plurimum & piè sudauerint. Sed hæc est hæreticorum hodie petulantia, vt multorum iam seculorum fide firmata, pro suo cuiusque cerebro etiam circa ipsas diuinæ Scripturæ partes, in dubium de nouo reuocare audeant. Admittit Calvinus: reprobatur Beza. Cur ita? Quia pro suo libito vterque decernere, neuter Ecclesiæ docenti aurem præbere vult. Docet hoc exemplum, quàm sit detestanda Nouatorum hodie petulans arrogantia.

Matth. 80
& seqq.

Luc. 6.

Matth. 80

Luc. 7.

Hæretico-
rum hodie
petulantia

36. *Si Filius vos liberauerit, verè liberi eritis.*

Quæ sit ista humani generis liberatio Christo propria, quam hic iterum atque iterum inculcat Christus, rectè & orthodoxè tenere operæpretium est. Liberatio ista siue Libertas per Christum nobis data, erat triplex; prout seruitus per Christum data qua partim Iudæi partim ceteri mortales omnes tenebantur, triplex erat. Vna erat seruitus legalis Iudæis propria, qui in statu seruorum sub legalibus ceremoniis & timore serui viuebant, tanquam veteris testamenti filij, magis ex timore quàm ex amore legem seruantes, idèoque non verè eam seruantes, quanquam hoc posterius nec solis Iudæis propria